

Azt igen?

Az erkölcsi veszteségről

Na ja, az erkölcs. Elmúlt a holt írók társaságával? Ne már.

Cikk jelent meg a Magyar Narancs hasábjain a periodicák elhalásáról. Argentínától keletre, Tahitótól nyugatra zajlik a folyamat. Periodica Határensis, Periodica Sárkányfüülus, Periodica Nappaliházoá, Periodica Pompejcom etc. a halottak. Partra vetődtek, szerettek volna beiratkozni a polgáriba – nem volt meg hozzá az általánosság iskolájában szerezhető diplomájuk, nem voltak átlagosak, orrukkal folyton „ismeretlen” szigetvilágok, partok felé mutattak –, belefűltak a parti szigetelő fővenybe Okatootáia földjén. (Petőfi országmegnevezése szerinti imágó.)

Nem voltak nekem ezek sem túl imádtott, sem élet-kortárs folyóirataim – például hát a Határ, a Sárkányfű, a Pompeji, a Nappali ház, s most akkor a

Törökfürdő –, de hát nagyon, nagyon, nagyon szerettem mindjüket, s emitt-ott, egyikben alkalmasint halhatatlanul (Főmű) publikáltam is, mondom szerényen.

Hanem halhatatlan dolgok estek mind e periodicákban, oly nevek jelzik útjukat, melyek nem botladozások részei egyebütt sem, ahova kerültek... Babarczytól Varró Daniig, Jánossyn Orsóson át Karafiáthig, Király Leventéig, Farkas Zsolt kontra Szilágyi Márton dolgokig, meg még harminchét, hatvanégy jeles név, ígéret, valóság... említetnének rengeteget, tárgyat is.

Hát mégis imádtam őket? Nem; természetesen vettem létüket. A természetes létet imádjuk, neveitől függetlenül.

Nem ezen a tájon élek, nem ebben az Okatootáiban.

Ha nekem ez téma. „Ki lettek véve.” A sors keze által? Ó!

Rendre hullanak el „legjobbaink” közül sorra. Sokan, kevesen, inkább stílszintben maradok. Hullanak el. A szereplők, vagyis akik oda írtak, alkal-

masint nem falat kenyérüket keresték meg a szerepléssel, a tanúságtétellel, őszinteségükkel, nem, esetleg irigylendő helyzetben is vannak más erővonalak mentén. Legyenek is!

Miért tendencia ez; hogy a progresszió fórumai beomlanak?

Miért járja végig Okatootáitát egy vándorcirkusz, melynek feladata: artisták nélkül továbbvonulni?

Miért omlanak be a nemes vásznú „sátrak”?

Miért hasonlít így lassan, nemsokára, alkalmasint, ez – vigyázok a szóra! – egy hetvenes évekbéli Plaganuca Plaza környéki sátortáborra a Kropang-öböl adriai partján? A magyar folyóiratpublikáció? Trabantokkal, régi Skodákkal, „Varmurgokkal” (üdv. Kukorelly!) szélről?

Miért, ó, miért? Ezzel mi?

Nem a szél tudja választom.

Pukkadjanak ők meg? Ilyet nem mondana a mi kis okatootáiai korszemlünk. Ráadásul: sok tényleg kiváló valaki (például én, hahaha, például a meghalt lapok lányai-fiai, naná, meg még sok ezen kívüli, konzervatív-örökmodern illető) remekelve megvagyunk. Ha remeknek nevezhető a... az, amire nem ildom panaszkodni. (Lé, zseton, favorittip.)

A bürger, birgerli, citoyen, burzsoás világ a pukkadás felfuvodalmát

zsírraktározásra használta, megkeményedett, mint... egy tonhal, egy tonna, egy tohuva-bohu, egy tohonyahalmazati ügyesség. To... to... toto. Egész helyetti Főrész.

Nem mondható, hogy Eörsit (akit verseiben nagyon szeretek) jelszóalkotónak venném Sándoraink (Weöres, Petőfi) mellé. Mégis, ő mondta: hogy meghalni mindig tud az ember, meghalni mindig ráér az ember, ha nagyon akar. S hogy azt: igen. De az étellel ez mi?

Tandori Dezső

.....
*Partra vetődtek,
szerettek volna
beiratkozni
a polgáriba – nem
volt meg hozzá
az általánosság
iskolájában
szerezhető
diplomájuk,
nem voltak
átlagosak.*
.....